

Szalonna

Meghívásra érkeztem az apró településre,
a nyári napközis tábor egyik nevelőjeként.
Az elemi iskola felsős tanulói tartoztak
felügyeletem alá, akik őszinte érdeklődéssel
kérdettek arról, hol lakom, mivel foglalkozom,
milyen a családi állapotom és a nemi életem.
Valamelyik egészen bizalmas beszélgetést követően
óvszert ajándékoztam egy fiúnak. Iskolatársa, egyben
az eset szemtanúja, föl akart jelenteni a polgármesternél,
mert neki nem jutott. Az alsósokkal összevont
kiránduláson illatos vadvirágokból összeállított
csokrot kaptam a körülöttem viháncoló lányoktól,
a legkisebbnek pár nappal azelőtt temették apját.
Majd megjelent az említett fiú, és hálája jeléül kezembe
csúsztatva kedvenc rövidnadrágját, hogy méltó módon
mártózhassam meg velük a Bódva folyó enyhet adó vizében.
Mellette kedves szemtanúm, akinek tekintete még
nehéztelt rám, de már élénken biztatott.

Radiátor blues

Amikor azt mondták a radiátorokat gyártó üzemben,
hogy én leszek aznap a vízfűjő, nem tudtam,
hogy ez egy fülre illeszthető, ipari zajvédőt
és egy légfűvő pisztolyt jelent, és azt, hogy nyolc
órán keresztül kell bámulni a csigasort, nézni,
ahogy a mosónak nevezett monstrumból
felém tartanak a különböző elemek, ázottan
és csöpögve, monoton lármával közelítenek,
egymás mögött szorosan fellógatva, és várják,
hogy minden oldalról, minden kis résből kikergessem
belőlük a vizet, noha kezeim közül a szárítóba
vándorol ez a fémkaraván, hogy visszakanyarodva
végül a festőhöz érjen, aki szinte majdnem mellettem áll,
tetőtől talpig beöltözve, mint egy úrhajós, rajtam fülvédő,
rajta maszk, egymásra nézünk, de csak állunk a termelési láncban,
gépek között, emberként, idegenül.